ומעמא. דחשיבי להו שערות דלאחר זמן הוא דגמרו למלתיה כדין בשערות כדין כשיש הא תוך הזמן חשבינן להו שומא דקטן הוא ולא מלית לרבוי מלים: **כדן ט' שנים שבביא שערות שומא.** ולפי' לר' יוסי ברבי יהודה ומכן ט' ועוד כדן י"ב ויוס אחד פטגמא: **שומא.** ורוח"ה בלע"ז ודרכה ליגדל שער בה: תורה אור

סא י"ג גופים סימן. ולפי' לרבנן והדר תני ס': **מאי לאו סגאי היא.** ואליבא דרבנן י"ג הוי תוך זמן לחיוטקדקדקי במתני': **ורישא.** דמשויים י"ל סימן: **רבי היא.** דאמר בתעוקת הויא י"ג לאחר זמן: **וסיפא.** דמשמע שומא: **ר"ש בן אלעזר** (ה). דאמר י"ג בחיוקת הוי תוך זמן בכל הני תירוצי מוקמינן תוך זמן כלפני זמן: **וסוף שעודן בו.** כסהגדיל אבל נשרו בינתיים חיגלא מילתא דשומא הוי: **מאי לשמעתא דרבא בבאי לישנא.** דשמעת מינה נמי תוך זמן כלפני זמן: **ממאנים וחולכים.** ולא חושבין שמא הביאה ב' שערות דלאחר הביאה שומא ניהו, והייט תוך זמן כלפני זמן: **אינה ממאנת.** שמא הביאה ועכשיו הוי סימן דהא לאחר זמן הוא, ואם כמה היא לא חשבינן לה גדולה לענין חליצה ואינה חולצת: **גדולה היא.** אם הביאה: **וכי מיפא מספקא ליה.** אם הביאה אם לא הביאה הלכך מיחזי לא לחמת הביאה וחליצה נמי לא שמא לא הביאה: **והא מיפשט פשיטא ליה לרבא.** דכיון דהגיעה לכלל שעתיה דודאי הביאה: **ס"מ לענין** (כ). דאי אתיא למיחלן לאחר זמן ובדקינו ולא אשכחן א) ("ליה) חיישינן למיתר גדולה היא ואחלון שהסימנין נשרו: **אבל לענין מיאון חיישינן.** שמא נשרו לאומרא וקנאה בביאה ובעיא גט: **והא חיישינן קאמר.** ולא ודאי נשרו "וחיישינן לאומרא משמע: **אלא לעולם.** אינה ממאנת' ודאמר בדלא בדקינה הלכך מסתמא אמרינן כיון שהגיעה לכלל שעתיה ודאי אית לה ואינה לריכה בדיקה ובעיא גט: ולענין חליצה חיישינן נרשין בלומר ולענין חליצה משום הכי אינה חולצת דחיישינן שמא לא הביאה ומיחזי לך אמר רבא "חזקה הביאה סימנין ל"ק כי אמר רבא חזקה, למיאון דלא ממאנת מסתמא אבל לחליצה בעיא בדיקה: **מוששין שמא נשרו.** ואם הגיעה לכלל שעתיה ובדקו ולא אשכחו לא ממאנת: **דקדשה תוך זמן.** יומה מדעת אמה ואמיה לדעתה: **ובעל לאחר זמן.** דאיכא ספיקא דאשם אים דאוריתא דבשעת בעילה דלאחר זמן שמא הביאה והוא לה ביאה זו קדושין גמורין הא גדלה ושוב אינה יולאה במיאון: **אבל מעיקרא.** דמכי עברה שמא דאמרתי סרי ולא בעל לא חיישינן שמא נשרו דהא לא הוו בה קדושין גמורין דאין מעשה קטנה כלום אמ"כ קבל הביאה קדושין הלכך מספיקא לא מחמרינן עלה הילכ דלא אשכחן, אבל הביאה ודאי סימנין אלא מדרבנן לא תקנו רבנן מיאון בגדולה דלמא אהיא למחן הכעבלת לאחר שגדלה דהסיא הויא אחת אים דביאה שבא עליה משגדלה מקדשה לה: **פקדים.** תוך הזמן חיטוק היודע להפליגה: **ולבו.** אם הקדשו: **עוקר.** ואמ"ג דבמילתא אחריתי לאו כר עוקרין הוא: **כי יפליא.** מיניה מרבינן מופלגת סמוך לאים מופלגת יודע לפרש לאים שהוא סמוך לבא לכלל גדול דהייט שנה אחת קודם זמן שהוא ראוי להביא שערות והייט בחיוקת כל י"ב ובחיוקת כל י"ג: **ולא יחל.** אמ"ג דבהאי קלא לא כתיב "כי יפליא" מ"מ כיון דעפקא לן מילתא דיודע להפלגה הוי נדרו נדר, קאי בבל יחל, דהא כתיב "אים יודר נדר וגו' ומופלגת סמוך לאים וסמוך ליה ולא יחל דברו" לפי

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה ר' שמעון בן אלעזר היא אמר: (ו) ד"ה הני מילי לענין מלילה דלי:

גליון הש"ס

גמ' אבל מעיקרא לא. ע' לקמן נג ע"ב תד"ה הלכה:

[ע"ל לא]

[לקמן מח:]

[ימנות יג.]

[ע"ל רב הונא]

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) רש"י ד"ה כפי מילי וכו' ולא אשכחן ליה לא מיחיטין וכו'. כלל וכ"ה בנדרי סנהד הכי"ף בינמות סוף פרק כ"ם:

עדן בו בשנת י"ג דבבא מודה ר' יוסי בר' יהודה דלקמן: אי הכי תמאן. דחשיבי שמא נשרו אבל כל שנת י"ב ממאנת אפי' הוי תוך זמן כלאחר זמן ואין דחשיבי שמא נשרו: אבל לחליצה בעיא בדיקה. משמע הכא לרבנן דקפנה לאו בת חליצה היא. ותימה דפ' הבקבל אבר רבא ג' מדות בקפן הגיע לעונת נדרים נדריו נבדקין דכנגדו בקפנה חולצת אלמא בת חליצה היא כל שנת י"ב. ופי' רבי' שמואל וכנגדו בקפנה לאו שהגיעה היא לעונת נדרים קאמר אלא אומן הגעת נדרים של קפן קאי דחיינו כשהגיע בן י"ב שנה ויום אחד וק' לר"ח דבהגיע קאמר רבה פ' מצות חליצה דקפנה שהגיעה לעונת נדרים חולצת ותלמודא פסיק הכא והילכתא עד שהגיע ב' שערות. ואמר ר"ת דאליבא דר' יוסי דאמר דקפנה בת חליצה היא איירי רבא וכן מוכח בהגיע פרק הבא חולצת חולצת ותלמודא פסיק הכא והילכתא עד דחליצה צריכה כוונה וקאמר רבא עד שהגיע לעונת נדרים. ועי"ל דבהגיע דבפ' הבקבל גרס רבה משום דקאמר אחרי כן למכור בנכסי אביו עד שיהא בן כ' ואמרינן בפ' מי שמת אמר רבא אמר רב נחמן בן י"ח מוכר בנכסי אביו ולא מיסתבר לומר הא דיריה הא דרביה דהא פסיק התם דסכללא איתסר ומתוך מעשה שבא לפנינו:

בן ט' שנים שהביא ב' שערות שומא. לר' ל"ג ויוס אחד אחי ספיר דאחתיה לא כרבי יוסי ולא גרסינן ויוס אחד מיירי בלאין עודן בו בשנת י"ג דמודה רבי יוסי בנשרו: **קטנה** כל י"ב שנה ממאנת. ולא ליקנא לאן להוכיח דתוך זמן כלפני זמן דהא ממאנת הייט דבדקו ולא אשכחו לו כמו שמעמיד במסקנא דלא בדקו אבל היכא דאיכא שערות מליא למימר דהוי כלאחר זמן ואינה ממאנת ומ"מ נראה דהלכה דתוך זמן כלפני זמן דמ"ד כלאחר זמן איתוסב לעיל ור"ל דאמר לעיל נמי כתנאי דמי ליה הש"ס ונס בלישנא קמא פסיק רבא בהדיא דתוך זמן כלפני זמן: **אבל** לחליצה בעיא בדיקה. תימה דרבא סבר הכא דאינה חולצת עד שתהא גדולה ובפ' התקבל (ניפין דף סה.) אמר רבא ג' מדות בקפן הגיע לעונת נדרים נדרו נדר וכנגדו בקטנה חולצת משמע דקטנה בהגעה לעונת נדרים דידה חולצת דהייט בת י"ל ויוס אחד ואפי' מיירי התם בהביאה הא אמר הכא דתוך זמן כלפני זמן ורבנ"ס פירש כנגדו בקטנה הייט בת י"ב שנה ויוס אחד דהוי עונת נדרים דקפן ולא בהדיא ומפרש ר"ת דהתם רבא אליבא דר' יוסי דקאמר קטנה חולצת וקמ"ל דדוקא כשהגיעה לעונת נדרים וכן משמע בפרק מנות חליצה (ניפות דף קה:) דאמר מדברי ר' יוסי גלמד קטנה חולצת בפעוטות בבת שיש ובבת שבע דאז היא בת טוהה לחליצה ובבא אמר עד שהגיע לעונת נדרים פירוש לרבי יוסי והילכתא עד שתביא ב' שערות זה מדברי רבא ושוד י"ל דהתם בפ' התקבל (ניפין דף סה.) גרסינן רבה דהא קאמר התם ולמכור בנכסי אביו עד שיהא בן כ' שנה ואינו רבא אים ליה בפרק מי שמת (ב"ב דף קה.) דלמכור בנכסי אביו עד שיהא בן י"ח וכן צריך להיות שם בספרים ולא בספרים דגרסי התם אים בדמוכה סוגיא דהתם*: **רבא** הילכתא תוך זמן כלפני זמן, רב שמואל בר זוטרא מתני לה לשמעתא דרבא בהאי לישנא אמר **רבא** קטנה כל י"ב שנה ממאנת והולכת, מכאן ואילך אינה ממאנת ואינה חולצת, הא נופא קשיא אמרת "אינה ממאנת" אלמא גדולה היא, אי גדולה היא תחלוץ, וכי תימא מספקא ליה ומי מספקא ליה והאמר רבא *קטנה שהגיעה לכלל שנותיה אינה צריכה בדיקה חזקה הביאה סימנין הא בסתמא אבל הכא דבדקו ולא אשכחו לא, אי הכי תמאן: חרשין שמא נשרו, *הניחא למ"ד חרשין אלא למ"ד אין חרשין מאי איכא למימר דאיתמר רב *פפא אמר אין חרשין שמא נשרו רב פפי אמר חרשין שמא נשרו, הני מילי לענין חליצה אבל לענין מיאון חרשין, מכלל דמ"ד חרשין, חולצת והא חרשין בעלמא קאמר אלא לעולם דלא בדקה ולענין חליצה חיישינן וכי קאמר רבא חזקה, למיאון אבל לחליצה בעיא בדיקה, אמר רב דימי מנהרדעא *הלכתא חרשין שמא נשרו והני מילי היכא דקדשה בתוך זמן ובעל לאחר זמן דאיכא ספיקא דאוריתא *אבל מעיקרא לא. אמר רב הונא הקדיש ואבל לזקה שנאמר "איש כי יפליא לנדור" ולא יחל דברו" כל שישנו בהפלאה ישנו בבל יחל וכל שאינו בהפלאה אינו בבל יחל, מתיב רב הונא בר יהודה (*לרבא) לסיועי לרב הונא

תוספי הרא"ש

כי יפליא פה ת"ל איש. כלומר אי הוה כתיב כי יפליא בלא איש ת"א כל מי שיודע להפלות אפי' קפן הרבה ת"ל איש איש ושם"ם דאמר דמרבינן קפן מכי יפליא דמינו מסוך לאיש מכלל דבשהוא איש לא בני' שיהא יודע להפלות ולא מיסתבר ליה למיגרס קרא כשפשיטא איש כי יפליא משמע דבעינן שיהא איש ויודע להפלות משום דמילתא דשיטמא ר"ג הדין שהוא בן י"ג ולא ויתוקן כשופה שנדרו נדר והקדיש הקדש כנ"ל: בן ט' שנים שהביא שתי שערות כו'. אי ל"ג בן יום א' ניחא דהנא חוך בבא משום דמורה בה ר' יוסי ואי גרס ויום א' י"ל דמיירי דאין

מתניתין

מגנה

מגנה

מגנה